

Горски стана от сън делово, подредено и знаеше, че съществуват само нещата, които се виждат. Отиде на работа. Отиде на среща с приятели. Изпи две мартинита и после си легна.

Засънува.

Сънува само неща, които знае и които е виждала.

Две нейни приятелки, седнали на тераса с изглед към Океана. Плетени столчета. Едната пие чай с мед, другата капучино. Обмислят дали да не си вземат по един чийз кейк, но се колебаят. Нищо особено като разговор, лежерно приятно, приятелско.

Едната е облечена с рокля на средноголеми кафеникави рози, а другата – в свободно падащо бежово сатенено сако и бледозелени шалварести панталони.

Горски имаше усещане, че кръжи във въздуха около тях – съвсем безтелесна и дори да им извика „куку” в лицето – няма да я усетят.

Всичко останало беше напълно естествено и правдоподобно.

На сутринта Горски трябваше да се събуди с приятно чувство, понеже беше сънувала две добри свои приятелки. Но напротив – събуди се с чувството, че нещо безвъзвратно е загубила. Че нещо се е случило. Не знаеше какво.

Обади се на една от приятелките си. И двете живееха в Америка от години.

- Мило, колко се радвам да те чуя.
- Сънувах те. Сънувах ви с Тони.
- Сериозно! Ей, колко хубаво! Ние днеска се видяхме.
- Така ли? Къде?
- В едно заведение.
- До морето?
- Е, то не е море, тук е океан, дарлинг.
- Да. С плетени столчета?
- Ти откъде знаеш?
- Капучино ли пи?
- Мило, плашиш ме?!
- Капучино ли пи?
- Да. Защо, за бога? Да не е радиоактивно вече!?
- С рокля на кафяви розички?
- Орхидеи са.
- Така. Правилно.
- Нищо не разбирам.
- Видях ви. Просто бях с вас там. Сънувах.
- Божичко, значи знаеш?
- Какво да знам?
- За рака.
- Какъв рак?
- Не се прави, откриха ми рак.
- А!...защо...как!... Ти не каза такова нещо на Тони!
- Не, не казах. На Тони. Но сега реших, че можеш да четеш мисли?
- Не... не. ... Не мога... – спря се Горски. – Но явно мога други неща...